

A kegyelem ideje és az üdvösség napja

Köszöntés: „Íme, az Úr neve messziről jön... Az Úr pedig hallatja fenséges hangját, és megmutatja karjának lesújtó erejét izzó haragjában és emésztő tüzeiben...” (Ézs 30,27.30) Ámen.

Gyülekező ének: 303: „Jöjj, népek Megváltója...”

Fennálló ének: 181: „Jer, áldott vendég...”

Fő ének: 308: „Igaz Isten, ígéretedben...”

Előfohász: „Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte föl a fejeteke, mert elközelgette a megváltásotok.” (Lk 21,28) Ámen.

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 49. fejezet 1-13.versek: *„Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljete, távoli nemzetek! Már az anyaméhben elhívott engem az Úr, születésemtől fogva emlegeti nevemet. Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. Most pedig ezt mondja az Úr – aki már az anyaméhben szolgájának teremtet, hogy visszavezessem hozzá Jákóbot, és köréje gyűjtsen Izráelt, mert nagyra becsül engem az Úr, és Istenemnél megvan rá az erőm –, ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A népek világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig. Ezt mondja az Úr, Izráel megváltója, Szentje annak, akit megvetnek az emberek, akit utálnak a népek, aki a zsarnokok szolgája: Királyok kelnek föl, ha meglátnak, és fejedelmek borulnak le az Úrért, aki hűséges hozzád, Izráel Szentjéért, aki kiválasztott téged. Ezt mondja az Úr: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítelek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget. Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben levőknek: Gyertek a napvilágra! Útközben lesz mit enniük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez. készíte a hegyeken át, és feltöltik majd az országutakat. Ezek itt messze földről jönnek, azok észak és nyugat felől, amazok meg Színím földjéről! Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, ujjongásba törjete ki, hegyek! Mert megvigasztalja népét az Úr, és megkönyörül az elesetteken.”*

Előima: Jóságos Istenünk, Te, aki csendesen és észrevétlenül jössz ma is közénk. Megvalljuk neked, hogy hisszük, hogy sokan örömmel várják az eljövendő ünnepeket, de vannak, akik a várakozás időszakában óriási nyomás alatt vannak, hogy mindezt hogyan fogják bírni, és ez megnehezíti az életüket. Ők ingerültek, csalódottak, és nem tudnak megkönnyebbülni. Taníts meg bennünket ezen a vasárnapon arra, hogy megosszuk egymással a terheket és az örömeiket. Mutasd meg nekünk, mit jelent a Te kedvességed, a Te szerető és vigasztaló erőd, hogy ne olyan időt töltsünk itt, amely csak üres üldögélés, hanem hogy szüntelenül várjuk, hogy Te készítsd méltó helyed a szívünkben. Ajándékozz nekünk alázatos lelket, amely nemcsak cselekszik, hanem meghall Téged; amely belső világába egyre több odaadást, több éberséget, több készséget és több segítséget fogad be azok felé, akiknek a legnagyobb szükségük van rá. Tárd ki a szívünket egészen, hogy ne a padok között keressünk Téged a szemünkkel, hanem a szívünkkel, ott, ahol minden a Tiéd. Add, Uram, hogy ne utasítsunk el Téged, hanem el tudjuk fogadni Tőled a jó ajándékokat, és mi magunk is tudjunk ezekből adni az embereknek magunk körül. Ebből a Te reménységedből szeretnénk élni ezt az adventi időt, ezért kérünk: Szentlelkeddel oszlasd szét mindazt, ami életünk középpontjává vált, és jöjj közénk az élő és ható Ige által, és ne engedd, hogy elutasítsunk. Számítunk Rád, várunk Téged, s miközben látjuk a gyengeségeinket, kérünk Te erősíts bennünket Szent Igéddel. Segíts megmaradnunk Tebenned, Jézusunk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 130. zsoltár 3. verse: „Énnékem reménységem...”

Textus: Ézsaiás próféta könyve 49. fejezet 8. verse: *„Ezt mondja az Úr: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítelek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget.”*

**Jézust magasztaló élő keresztyén gyülekezet,
kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Ézsaiás próféta ebben a részben a Messiás hangját közvetíti. Isten nemcsak Izráelt szólítja meg, hanem a „szigeteket” és a „nemzeteket”, vagyis minden népet. Az Úr nem egyetlen nemzet Istene, hanem az egész világ Megváltója. Isten Szolgájának elhívása és felkészítése kezdődik el. **„Már anyám méhében hívott el az Úr...”** – A Messiás eredete és küldetése mennyei eredetű. **„Éles karddá tette számat...”** – Az Ő szava igaz és hatalmas. **„Szolgám vagy, Izráel, benned mutatom meg dicsőségemet.”** – A szolgálat célja: megjeleníteni Isten dicsőségét.

Isten minket is kezdettől fogva ismer, és felkészít azokra a feladatokra, amelyeket ránk bíz. Ő szól, és az Ő szava hatalommal teljes. Szolgáját már anyja méhétől fogva elhívta, felkészítette, megerősítette, és erejét áldássá tette minden nép számára. És mégis: a körülöttünk lévő világ egyre gyengébb. Gyengülnek a családi kapcsolatok és az összetartozás. Apák és anyák maradnak gyermek nélkül, gyermekek nőnek fel szülők nélkül. Okos eszközeink vannak, de gyengül az emberi lélek, amely elvet mindent. Ebbe a gyengeségbe szól bele az evangélium: Isten erős és hatalmas, és aki Istené, az nem a maga erejéből él, hanem az Úr hatalmából és dicsőségéből. Isten megújító munkája elkezdődött. Az Ő helyreállítása erőteljesen megnyilvánul. Ézsaiás próféta Isten megújulását hirdeti. Izráel Megváltója mozgásban van, és az Ő indítékai valóságosak. Adventi elmélkedésünkhöz személyes kérdésként hangzik: Miben vagyok gyenge? Miben vagyok erős? Mi az én szeretetnyelvem, áldozatkészségem és alázatom? Mit jelent számomra Isten kegyelme, az a kegyelem, amelyet Krisztusban, mint Isten Szolgája én is továbbadhatok?

Isten mindenkit kivétel nélkül szeret, és Szolgáját úgy erősíti meg, hogy annak szolgálata nemcsak Izráel számára lesz meghatározó, hanem minden népet megszólít. Isten Szolgája a megmentés eszköze lesz. Kedves testvérem, **Jézus a te Szabadítód**. Kedves nőtestvérem, **Jézus a te Segítőd**. Krisztus Szolga – és egyúttal Úr. Jézus Úr – és mégis Szolga. Ilyen Király érkezik: Krisztus, a megváltás jele és a gyenge ember ereje – Őbenne, a lelki Izráel Megváltójában van elrejtve az élet. A küldetés nehézsége és az emberi csüggedés nyilvánvaló. A Messiás hangja meglepően őszinte: „**Hiába fáradoztam, semmire fecséreltem erőmet...**” De hozzáteszi: „**Mégis az Úrnál van ügyem.**” A hívó ember is átéli a sikertelenség érzését. Isten azonban látja és értékeli a hűséget – az eredmény nála van, akkor is, ha mi nem látjuk. Adventi időnek nem kell önerejűnek lennie. Nem kell mindent egyedül vinni. Sőt! Isten kész hordozni a terheidet, és kész tágitani a küldetést is: **világosság a népeknek**. Isten nem áll meg Jákób

maradékának helyreállításánál. Világosan kimondja: „**A népek világosságává teszlek.**” A Messiás küldetése egyetemes: minden emberhez, minden bűnöshöz, minden elveszethez szól. És az egyház feladata is ez – Krisztust láthatóvá tenni mindenki számára, nemcsak a „mieinknek”. Ézsaiás próféta Isten közvetlen beszédét hozza: „**Kedvező időben meghallgattalak.**” A kegyelem ideje jön el – az idő, amikor Isten meghall, segít és megéretteti gondviselését. És mégis: a hétköznapiakból hiányzik a beszélgetés, és még inkább a valódi meghallgatás. Beszélni és meghallani egymást. A kegyelem ideje gyakran belső küzdelem: segíteni kell, jelen lenni ott, ahol szükség van ránk, helytállni családi és társadalmi feladatokban. A december sok erőt visz el. December elvesz, de Krisztus helyet ad ad. Az utolsó hónap kifáraszt, de az Első és Utolsó megerősít. S mi azt kérdezzük: De...: Ki hallgat meg engem? Ki erősít meg? Ki emel fel? A válasz: **Isten az Ő Szolgájában – Krisztusban.** Isten hűsége és a megmentés ígérete egyértelmű és személyes. Az Úr olyan Isten, aki meghallja szolgálói kiáltását. A Messiás szabadságot hoz: világosságot a vakoknak, szabadulást a foglyoknak, utat az eltévelyedetteknek. A hazatérés képe: biztonság, vezetés és gondviselés. Kedves testvérem, Isten szeretete nem elmélet. Kedves testvér, a kegyelem ideje nem elvont fogalom. Ez valóságos, életet átformáló működés. Aki Krisztushoz jön, az vezetéset, kegyelmet és új irányt talál. Ehhez pedig feladat is társul: a **dicső örökség** hordozása. Nem teher, hanem szolgálat. Izráelnek eredetileg az volt a feladata, hogy hordozza a kiválasztás ajándékát, de kudarcot vallott. Isten azonban Jézusban mindent megújít: kapcsolatot, életet, lelket, népet, családot, embereket, az egész világot. A mi feladatunk helyreállítani, hogy megvalósuljon Isten akarata. Az adventben szeretettel kapaszkodunk régi emlékekbe: megrepedt váza, régi fénykép, ajándék valakitől, aki már nincs köztünk. Ezek a tárgyak egykor békét hoztak, és vágyunk visszanyerni, ami elveszett. De az igazi örökség maga **Isten** – változhatatlan és hűséges. Mi azonban sokszor a régi formákhoz ragaszkodunk: közös énekléshez,

családi bibliaolvasáshoz, nagy közös készülődéshez, házrendhez, főzéshez, terített asztalhoz. „Régen minden egyszerűbb volt” – mondjuk. Az advent azonban nem nosztalgia, hanem Isten jelenléte. A kegyelem, szeretet és Isten jóindulatának ideje. Isten ma is itt van. A hazatérés öröme ma is a miénk lehet – mint egykor Izráelé. Az elveszettek megtaláltatnak. A kegyelem ideje még tart. Az üdvösség napja közeleg. Bár a fogság és a szenvedés valóságos, nem kell úgy maradnia. Isten Krisztusban végzett munkája valóság. Megtart, megajándékozik, megújít. Megosztja velünk mindazt, ami elpusztult. Fiát küldi, hogy bíró és vezető legyen: hogy életünk legyen, hogy a világosság útján járjunk. Ő jön a romlás világába, hogy életet adjon. A sötétségbe, hogy világosságot hozzon. Az Úr könyörül és irgalmaz, bölcsen vezet, mindenkit táplál és itat, és megvigasztalja azokat, akik sírnak. A változás iránti vágy bennünk él. Szükségünk van kegyelemre, vezetésre, megújulásra. Lelkünk erre vágyik. Vágyunk a változásra. Ezért imádkozunk ma: **Uram, kezd el velem családjunk megújulását, hogy átéljem az igazi örökséget. Uram, kezd el a testvéremmel közösségünk megújulását, hogy megtapasztaljuk a valódi örökséget. Uram, kezd el velünk, hogy megtapasztaljuk Téged, Izráel Szentjét.** Akkor pedig életünk odaadóbb, erősebb és Isten-dicsőítőbb lesz: „**Ujjongjatok, egek... örvendj, föld...**” Az egész teremtet világ öröme lobban, mert Isten megkönyörült népén. A megvalósult üdvösség Isten népének öröme volt és lesz. Az egyház élete a hála tanúságtétele és Isten dicsősége. **Isten népe, amely Pozsonyban és e nagyváros környékén él!** Isten elhív és felkészít – már anyád méhétől fogva – téged is, engem is. Isten műve akkor is folytatódik, amikor mi csüggedtek vagyunk. Krisztus, a népek világossága, és az Ő megmentése örömmel tölti el a világot. Rajta hát, munkára fel! Az advent a mi időnk is. Bár december elveszi erőnket, Krisztus megújítja azt. Ámen.

Záróima: „Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem. A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem (Zsolt 16,2–3).”

„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok (Ef 3,14–19).”

„Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia (Ijn 5,5)?”

„Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobbodat, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek! Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítelek – így szól az Úr, a te megváltód, Izráel Szentje (Ézs 41,13–14). ”

„Különbéféle idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezetni. Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek (Zsid 13,9).”

„Keressétek az Urat mind, akik alázatosan éltek a földön, és teljesítitek a törvényeit! Törekedjete az igazságra, törekedjete az alázatra, talán oltalmat találtok az Úr haragjának napján (Zof 2,3)!”

„Él az Úr, áldott az én kösziklám, magasztaltassék szabadító Istenem (Zsolt 18,47)!”

„Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt hozzájuk: Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve (Lk 24,45–47).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért (IIKor 9,15)!”

Áldás: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet (IVMóz 6,24–26)!” Ámen.

Záró ének: 305. dicséret: „Álmélkodással csudáljuk...”